

AZ ÁLLAT JELE

1850. június hó 27-i látomásomban így szólt hozzám kíséző angyalom: „Az idő majdnem bevégeződött. Vajon sugárod e Jézus nyájas képmását kellőképpen?” Majd arra utasítottak, hogy a földre tekintsek s láttam, hogy azoknak, akik a harmadik angyali üzenetet elfogadták, készülődniük kellene. Az angyal így szólott: „Legyetek készen! Legyetek készen! Legyetek készen! Halljatok meg sokkal teljesebben a világ számára, mint eddig!” Láttam, hogy igen nagy munkát kell érettek elvégezni, de nagyon rövid idő alatt. {EW 64.1}

Azután láttam, hogy a hét utolsó csapás nemsokára kiárad azokra, akik nem állnak Isten oltalma alatt, de a világ ezt csak annyiba vette, mintha ugyanannyi hullni készülő esőcseppről volna szó. Ezután erőt nyertem arra, hogy végignézhessem a rettenetes félelmes utolsó csapást, Isten haragjának kiadását. Láttam, hogy Isten haragja rettenetes, és ha Isten felháborodásában kinyújtaná karját, akkor a földnek összes lakói olyanokká lennének, mintha sohasem lettek volna, vagy gyógyíthatatlan, gyötrő fekélyek és sebekből szenvednének, amelyekből nincs gyógyulás és megváltás, csak a pusztulás. Rémület fogott el, arcra borultam az angyal előtt s úgy kértem, hogy távoztassa el tőlem vagy takarja el e látványt, mert olyan rettenetes. Ekkor oly világosan láttam, mint még soha, annak fontosságát, hogy Isten szavát a legnagyobb gonddal kutassuk át, hogy megtudjuk belőle, miképpen kerülhetjük el a csapásokat, melyekről Isten szava kijelenti, hogy mindazokra jönnek, akik a fenevadat imádják, és annak képét és jelét homlokukra, vagy kezükre felveszik. Rendkívül csodálkoztam azon, hogy emberek akadnak, akik Isten parancsolatait, különösen a szent szombatnapot lábbal tapossák, míg a Szentírás olyan határozott és rettenetes fenyegetéseket és ítéleteket tartalmaz a törvény áthágói ellen. {EW 64.2}

Az Egyház a nyugalom napját a hét hetedik napjáról a hét első napjára helyezte. Megváltoztatta éppen azt az igaz parancsolatot, amely azért adatott az embernek, hogy teremtőjére emlékeztesse. Megváltoztatta a Tízparancsolat legnagyobb parancsolatát s ezzel magát Istennel egyenrangúvá tette, illetve magát Isten fölé emelte. Isten nem változik, ezért törvénye is változhatatlan; ám de ez az intézmény Isten fölé emelte magát, midőn a szentség, az igazság és a jóság örökkévaló, megváltozhatatlan zsinórmértékének megváltoztatását megkísérelte. Isten szent napját lábbal taposta és helyébe saját tekintélye alapján a munka hat napjának egyikét helyezte. Az egész nép követi a vadállatot, és Istent minden héten megrabolják szent napjától. Az egyház rést ütött Isten szent törvényén, azonban láttam, hogy már eljött az az idő, midőn Isten népe betömi a réseket és felépíti ismét a romokat. {EW 65.1}

Könyörögtem Istenhez az angyal előtt, hogy mentse meg népét, amely eltévelyedett, hogy mentse meg azt kegyelméért. Ha a csapások megkezdődnek, akkor azok, akik most továbbra is lábbal tiporják a szent szombatot, nem nyitják majd többé szájukat mentegetődzésre, amellyel magukat e parancsolat teljesítése alól kivonják. Ajkuk elnémult, mialatt a csapások kiárasztattak, és a nagy Törvényhozó igazságot szolgáltat azoknak, akik törvényét megvetették és „az emberek átkának”, „gyengének és tökéletlennek” nevezték. Majd ha e törvénynek vaskeze rájuk nehezedik, s valódi értelmük szerint felfogják e kifejezéseket, akkor majd belátják, mily súlyosan vétkeztek, midőn az Isteni parancsolatokat megvetették, melyeket Isten szava szentnek, igaznak és jónak nevez. {EW 65.2}

Ezután a menny dicsőségéhez ragadtattam el, a kincsekhez, amelyek ott már készen állanak a hívők számára. Minden kedves és dicső volt. Az angyalok édes dalokat énekeltek s mikor befejezték, levették koronáikat fejükről, Jézus lábaihoz helyezték, s kedves hangon kiáltották: Dicsőség, hallelujah! Én is velük együtt magasztaltam és dicsőítettem énekemmel a Bárányt és valahányszor kinyitottam ajkamat dicsőítésére, mindannyiszor áthatotta lelkemet annak a dicsőségnek kimondhatatlan érzete, amely engem körülvelt. Nagy, rendkívüli, örökkévaló dicsőség volt. Az angyal így szólott: „Az a kis sereg, amely Istent szereti, parancsolatait megtartja s hűséges mindhalálig, örökli ezt a dicsőséget, állandóan örvendhet Jézus jelenlétének, és együtt énekelhet az angyalokkal.” {EW 66.1}

Ekkor szemeimet erről a dicsőségről a földön levő maradékra irányították. Az angyal így szólott hozzájuk: „Meg akartok e menekülni a hét utolsó csapástól? Be akartok e menni a dicsőségbe és örökölni akarjátok e azt, amit Isten azok számára készített el, akik őt szeretik s akik készek érette szenvedni? Ha ezt akarjátok, akkor meg kell halnotok, hogy élhessetek. Legyetek készen! Legyetek készen! Legyetek készen! Legyetek jobban elkészülve, mint most vagytok, mert az Úr napja közeleg félelmetesen, telve égő haraggal, hogy pusztává

tegye a földet s kiirtsza a bűnösöket. Áldozatok fel mindent az Úrért, tegyetek le mindent oltárára – magatokat, mindeneteket, vagyonotokat – élő áldozatul. Áldozatok fel mindent azért, hogy bejuthassatok a dicsőségbe. Gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol tolvajok nem lophatják el, s ahol a rozsda nem marhatja meg. Részesülnötök kell Krisztus szenvedéseiben, ha egykoron részesei akartok lenni dicsőségének.” {EW 66.2}

A menny nagyon olcsó, ha szenvedések árán elérhetjük. Legyünk önmegtagadók mindvégig, haljunk meg naponkint az Énnek, állandóan Jézusra tekintsünk s az Ő dicsőségét tartsuk állandóan szem előtt. Láttam, hogy azoknak, akik nemrég fogadták el az igazságot, tapasztalniuk kell, mit jelent Krisztusért szenvedni. Rögös pályán kell haladniuk, hogy végül megtisztulhassanak, és a szenvedések teszik majd őket alkalmasakká arra, hogy az élő Isten pecsétjét elnyerhessék, hogy megállhassanak a szomorúság idején, hogy a királyt szépségében szemléltessék, s hogy szentséges tiszta angyaloknak s Istennek színe előtt élhessenek. {EW 67.1}

Midőn láttam, hogy mivé kell lennünk, hogy a dicsőséget örökölhessük, és midőn láttam, hogy Jézus mennyit szenvedett, hogy ily gazdag örökséget szerezzen meg számunkra, imában könyörögtem, hogy alámerítkezhessünk Krisztus szenvedéseiben, hogy a küzdelmektől ne riadjunk vissza, hanem türelemmel és örömmel viseljük el őket, tudván azt, hogy mit szenvedett érettünk Jézus, hogy szegénysége és szenvedése által gazdagokká tegyen. Az angyal így szólott: „Tagadjátok meg önmagatokat; gyorsan előre kell haladnotok!” Közülünk többeknek volt elég ideje az igazság elfogadására s arra, hogy lépésről lépésre haladhassanak folytonosan előre. Minden lépés erőt adott a további lépés megtételére. De az idő már-már lejár, és amit mi azelőtt éveken át tanulhattunk, arra nekik csak néhány hónapjuk lesz. Ezeknek nagyon sokat kell elfeledni, és sok új dolgot megtanulni. Azok, akik a rendelet kiadásakor nem akarják a vadállat jelét és képét felvenni, azoknak most kell határozniuk és kijelenteni: „Nem, mi nem tiszteljük az ő intézkedéseit!” {EW 67.2}